

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535¹

กฤษฎา ปานแก้ว²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความหมาย ประวัติความเป็นมาและแนวคิดทฤษฎี กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ปัญหาทางกฎหมายและแนวทางแก้ไข ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่า การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งมีการบังคับใช้กฎหมายและมีหลักเกณฑ์การควบคุมที่ไม่เหมือนกัน เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถที่จะตรากฎหมายลำดับรองได้เองกล่าวคือมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่น (ซึ่งหมายถึง ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร ข้อบัญญัติเมืองพัทยา ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี) โดยอาศัยกฎหมายหมายแม่บทให้อำนาจคือพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 และกฎทรงและประกาศกระทรวงที่ออกตามความของกฎหมายนี้ กฎหมายนี้ได้ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจการตัดสินใจ และแก้ปัญหาด้วยตัวเอง ภายใต้กฎหมายที่ให้อำนาจไว้ โดยเฉพาะในการจัดการปัญหาเหตุรำคาญ การจัดองค์การแบบกระจายอำนาจเป็นการมอบอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบ การควบคุมและการตัดสินใจให้หน่วยงานต่าง ๆ รับผิดชอบ ทำให้การปฏิบัติงานและการบริหารเป็นไปอย่างรวดเร็วถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์แต่ละอย่าง เป็นการแบ่งราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ให้ลดลง ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่และรวดเร็วทันต่อสภาพการณ์ปัจจุบัน³

โดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจ ควบคุมการดำเนินกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพบางประเภทหรือทุกประเภทตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนดประเภทของกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตโดยไม่เกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้และให้อำนาจการกำหนดเงื่อนไขทั่วไปและเงื่อนไขเฉพาะสำหรับผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเพื่อ

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ จุฑามาศ นิสารัตน์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ภาสกร บัวสุวรรณ

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

³ ราเชนทร์ นพฐวุงศกร, ภูกิจ ยลชญาวงศ์, รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง, “ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 2, การวิจัย 4.0 เพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน, 2561, หน้า 519-520.

ดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการและมาตรการที่ต้องปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพที่อาจเกิดกับผู้ปฏิบัติงาน ประชาชน ชุมชน และสิ่งแวดล้อม ส่งผลให้เกิดความไม่เสมอภาคในการบังคับใช้กฎหมาย ขัดต่อหลักนิติรัฐและนิติธรรม

ในปัจจุบันจากข้อมูลสถานการณ์การบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจากโปรแกรมสำเร็จรูปการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น⁴ จำนวน 7,778 แห่งทั่วประเทศ ซึ่งมีข้อมูลในระบบจำนวน 6,952 แห่ง หรือร้อยละ 89.51 ข้อมูล ณ วันที่ 1 ตุลาคม 2561 พบว่ามีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 2,749 แห่ง หรือร้อยละ 34.54 ยังไม่มีการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นควบคุม เรื่อง กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4,203 แห่ง หรือร้อยละ 60.46 ออกข้อบัญญัติท้องถิ่น เรื่อง กิจกรรมที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพในลักษณะที่ควบคุมกิจกรรมทั้งหมดตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศไว้ แต่ไม่มีการกำหนด หลักเกณฑ์ควบคุมด้านสุขลักษณะเฉพาะเป็นรายประเภทกิจการ ทำให้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเหล่านี้ไม่มีกฎหมาย หรือมีกฎหมายแต่ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากกฎหมาย ในการป้องกันปัญหาที่ก่อผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนได้

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุมด้วยหลายประการ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความแตกต่างในบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

ประเด็นแรกปัญหากำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง กล่าวคือกฎหมายได้ให้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขจะได้ประกาศรายชื่อกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยที่ต้องออกประกาศเป็นประกาศกระทรวงสาธารณสุข แต่ก็ยังไม่มีผลบังคับใช้ทันทีในเขตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างๆ ทั้งนี้เพราะบทบัญญัติมาตรา 32(1) กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่น (ซึ่งหมายถึงข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร ข้อบัญญัติเมืองพัทยา ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบัญญัติ ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี)“กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา 31 บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมในท้องถิ่นนั้น” ก็ได้

ซึ่งหมายความว่า กิจกรรมที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่รัฐมนตรีประกาศนั้น จะมีผลใช้บังคับในท้องถิ่นใด ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจะต้องออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมในท้องถิ่นนั้น

⁴ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, แนวทางการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับปรับปรุง), พิมพ์ครั้งที่ 1, (นนทบุรี: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย 2562) , คำนำ

⁵ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, เรื่องเดิม, หน้า 5-7.

เสียก่อนและไม่จำเป็นต้องกำหนดทุกประเภทกิจการ กล่าวคือจะกำหนดกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนเป็นกิจการที่ต้องควบคุมในท้องถิ่นก็ได้ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับว่ากิจการนั้นเป็นปัญหาใน เขตท้องถิ่นนั้นอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งทำให้แต่ละท้องถิ่นมีประเภทกิจการที่จะควบคุมไม่เหมือนกัน และมี จำนวนต่างกันอยู่ขึ้นอยู่กับว่า จะมีการตราข้อบัญญัติให้มีประเภทกิจการ ตามที่รัฐมนตรีได้ออกกฎกระทรวง ไว้ โดยไม่ครบตามที่รัฐมนตรีออกกฎกระทรวงไว้ทั้งหมดขึ้นอยู่กับขั้นตอนการตราข้อบัญญัติว่ากิจการใด สมควรตราลงไป

ประเด็นที่สองปัญหาการกำหนดค่าธรรมเนียมที่ไม่เท่ากันในแต่ละพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อ สุขภาพ โดยตราเป็นข้อบัญญัติ และอัตราค่าธรรมเนียมในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ในแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีจำนวนอัตราที่ไม่เท่ากัน โดยที่มาตรา 63 พระราชบัญญัติการ สาธารณสุข ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดค่าธรรมเนียมตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยที่กฎกระทรวงนั้นมีมาตรฐานกลางในเรื่อง ดังกล่าวอยู่

ซึ่งเมื่อกำหนดเช่นนี้แต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องไปกำหนดในข้อบัญญัติของตนแต่ละ แห่ง ซึ่งในแต่ละพื้นที่จะเกิดค่าธรรมเนียมที่แตกต่างกันแล้วแต่ว่าคณะกรรมการ ขกวางข้อบัญญัติจะทำร่าง เสนอไปเท่าใดและสภาท้องถิ่นเห็นชอบไปจนถึงการประกาศบังคับใช้เป็นข้อบัญญัติของท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่ง แต่ละพื้นที่ ก็กำหนดโดยดูความเหมาะสมของค่าแรงขั้นต่ำ สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคมแวดล้อม ซึ่งอัตรา ค่าธรรมเนียมนี้ก็จะไม่เท่ากันในแต่ละท้องถิ่น ท้องถิ่น บางแห่งเก็บราคาไม่แพงสมเหตุสมผลกับ สภาพแวดล้อมต่างๆ บางแห่งก็เก็บในอัตราที่สูงไม่สมเหตุสมผล หรือบางแห่งอำเภอดียวกัน มี สภาพแวดล้อม เศรษฐกิจสังคมเหมือนกันแทบจะทุกอย่าง แต่เก็บค่าธรรมเนียมที่มีอัตราต่างกันเยอะมากจน ประชาชนรู้สึกได้ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม

ประเด็นที่สามการบังคับใช้กฎหมายกับกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่มีลักษณะเป็นทางการค้า และลักษณะที่ไม่เป็นในทางการค้า การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในลักษณะที่เป็นทาง การค้าและลักษณะที่ไม่เป็นในทางการค้า โดยจะมีแต่เฉพาะกิจการที่เป็นลักษณะทางการค้าเท่านั้นที่ราชการ ส่วนท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเฉพาะในใบอนุญาต การประกอบกิจการที่ไม่เป็นลักษณะในทางการค้า ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขทั่วไปเท่านั้น ไม่มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขเฉพาะ

ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข มาตรา 33 วรรคแรก กำหนดว่า “เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันที่ ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32 (1) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อกำหนด ของ ท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุมตามมาตรา 32 (1) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะ ได้ รับ ใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ” หมายความว่า ผู้ประกอบกิจการใด ๆ ที่เข้าข่ายเป็นกิจการ ที่ต้อง ควบคุมในท้องถิ่นตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดตามมาตรา 32 (1) ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่ ประกอบกิจการ อยู่ก่อน ที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นนี้จะมีการบังคับใช้ หรือเป็นกรณีที่ประกอบการ ภายหลังที่ข้อกำหนดของ

ท้องถิ่นดังกล่าวมีผลบังคับใช้ ผู้ประกอบกิจการนั้น ๆ จะต้องขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นมีผลบังคับใช้ในท้องถิ่นนั้น ซึ่งมาตรการอนุญาตนี้ ถือได้ว่าเป็นมาตรการควบคุมที่สำคัญ เพราะเป็นการควบคุมการประกอบกิจการที่มีกระบวนการผลิตหรือการประกอบกิจการที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อ ผู้ปฏิบัติงาน และชุมชน ตั้งแต่เบื้องต้น กล่าวคือ จะต้องมีการตรวจสอบอาคาร สถานที่ที่จะประกอบกิจการ เครื่องมือ อุปกรณ์ ระบบการป้องกันอันตราย ระบบการกำจัดสิ่งปฏิกูลมูลฝอย และอื่น ๆ ที่จำเป็น แต่หากเห็นว่าไม่ถูกต้องและสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ ก็อาจให้เวลาในการปรับปรุง แก้ไขก่อนจึงจะอนุญาตส่วนกรณีที่ไม่เหมาะสมไม่ถูกต้องและไม่อาจแก้ไขได้ก็สามารถมีคำสั่งไม่ อนุญาตให้ประกอบกิจการ แล้วแต่กรณีไป

โดยปกติเงื่อนไขเฉพาะจะกำหนดลงในใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ส่วนใหญ่จะกรณีที่กิจการนั้นจะส่งผลกระทบต่อประชาชนและชุมชนบริเวณนั้นในอนาคตที่ก่อให้เกิดมลพิษทางอากาศ น้ำเสีย ฝุ่นละออง และเสียงดัง การกำหนดเงื่อนไขเฉพาะเปรียบเป็นการแก้ไขปัญหาคauseที่ต้นเหตุ และตรงกับประเภทกิจการที่เกิดปัญหาอยู่ในปัจจุบันตอนนั้นว่าควรจะดำเนินการอย่างไร จึงสามารถป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญขึ้นมาได้แต่การกำหนดเงื่อนไขเฉพาะกลับกำหนดได้เฉพาะกิจการที่มีลักษณะเป็นการค้าเท่านั้น

ประเด็นที่สื่ปัญหาการกำหนดขึ้นตอนที่ไม่จำเป็นและเป็นการสร้างภาระเกินสมควรแก่ประชาชนก่อนการออกใบอนุญาต การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ กิจการบางประเภทเป็นการประกอบกิจการภายในครัวเรือน แต่ทางราชการได้กำหนดให้มีขั้นตอนในหลายส่วน ซึ่งประชาชนทั่วรู้สึกว่าเป็นการสร้างขั้นตอนของกฎหมายที่ยุ้งยากและไม่ส่งเสริมให้ประชาชนที่ประกอบอาชีพอย่างสุจริตได้ประกอบกิจการได้ง่าย มีภาระที่ต้องดำเนินการตามระเบียบของกฎหมายก่อนจะออกใบอนุญาตได้

การออกใบอนุญาตในบางกิจการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องให้ผู้ประกอบการต้องรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่ก่อนการประกอบกิจการ เช่นการประชุมประชาคมหมู่บ้าน กำหนดรูปแบบต่างๆ ประชาชนจึงมองว่าเป็นการสร้างภาระเกินสมควรหรือกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องดำเนินการในหลายอย่างซึ่งเป็นเรื่องที่ดี แต่บางครั้งเป็นการสร้างภาระแก่ผู้ประกอบการรายเล็กๆซึ่งต้องมีขั้นตอนยุ่งยากมากมายจนเกินไป การที่จะประกอบกิจการอย่างหนึ่งกับต้อง มีขั้นตอนยุ่งยากมากมาย จนทำให้ประชาชนรู้สึกว่าเป็นการยุ่งยาก

ทั้งนี้เพราะว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายมากที่สุดและพยายามไม่ให้สถานประกอบการก่อเหตุเหตุรำคาญหรือเป็นต้นเหตุของเหตุรำคาญจนมีการร้องเรียนเข้ามาผ่านหน่วยงานต่างๆ ที่ทำให้เกิดปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมและสุขอนามัยของประชาชนในพื้นที่อันเนื่องมาจากการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะคือ

1. ปัญหาการกำหนดประเภทกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งพบว่ามิข้อเสนอแนะคือ การปรับปรุงแก้ไขให้ทุกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องบังคับใช้กฎหมาย โดยกำหนดประเภทกิจการให้เหมือนกัน กันทุกประเภทและให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเสนอ กิจการประเภทใหม่ ๆ ให้รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุขประกาศบังคับใช้เป็นประเภทกิจการได้ เพื่อแก้ไข ปัญหาเดิมที่แต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีประเภทกิจการที่ไม่เหมือนกันอยู่และยังช่วยเพิ่ม ประสิทธิภาพของการกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยสามารถเสนอกิจการใหม่ ๆ ให้ รัฐมนตรีไปพิจารณาประกาศบังคับใช้ ซึ่งจะตรงตามเจตนาที่ต้องการให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมใน การปกครองและทำให้การควบคุมกิจการในพื้นที่เป็นไปในทางที่ดียิ่งขึ้น

2. ปัญหาการกำหนดค่าธรรมเนียมที่ไม่เท่ากันในแต่ละพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พบว่ามีข้อเสนอแนะคือ การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้ทุกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กำหนด ค่าธรรมเนียมในอัตราที่เท่ากัน การเพิ่มเติมบทบัญญัติของกฎหมายจะช่วยแก้ไขปัญหาค่าธรรมเนียมแต่ละ ท้องถิ่นมีจำนวนไม่เท่ากันจึงเกิดความไม่เสมอภาคกันจากการบังคับใช้กฎหมายในข้อเท็จจริงเดียวกัน จึง เป็นการแก้ไขปัญหาค่าธรรมเนียมที่ตรงจุดและทำให้ประชาชนรู้สึกว่าการบังคับใช้กฎหมายจากหน่วยของรัฐเป็นธรรม เท่าเทียมกัน ไม่เกิดข้อสงสัยในตัวกฎหมายอันจะนำมาสู่การไม่ยอมปฏิบัติตามกฎหมายเพราะกฎหมาย บังคับไม่เท่าเทียมกันและยังช่วยให้การวางแผนการประกอบอาชีพของประชาชนไม่ว่า ขนาดเล็ก กลาง ใหญ่ ในการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ สามารถทราบล่วงหน้าว่าต้องเสียค่าธรรมเนียมอัตรา เท่าใด ซึ่งมีอัตราเท่ากันทั่วประเทศแล้ว เปรียบเหมือนกันกับการออกใบอนุญาตขับขี่ซึ่งมีค่าธรรมเนียม ค่าปรับที่เท่ากันทั่วประเทศ

3. การบังคับใช้กฎหมายกับกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่มีลักษณะเป็นทางการค้าและลักษณะที่ ไม่เป็นทางการค้า พบว่ามีข้อเสนอแนะคือ การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมี อำนาจเต็มในการควบคุมการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ทั้งในการค้าและไม่เป็นทางการค้า จะเป็นการแก้ไขปัญหาในส่วนนี้ไม่ว่ากิจการเล็กใหญ่ ถ้าก่อให้เกิดปัญหาต่อสิ่งแวดล้อมในพื้นที่หรือ ก่อความเดือดร้อนรำคาญราชการส่วนท้องถิ่นก็สามารถเข้าไปควบคุมโดยใช้กฎหมายที่มีได้อย่างเต็มที่ที่มี ประสิทธิภาพ สามารถก่อให้เกิดการป้องกันที่ดีและการระงับเหตุเดือดร้อนรำคาญได้ดีเช่นเดียวกัน

4. ปัญหาการกำหนดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นและเป็นการสร้างภาระเกินสมควรแก่ประชาชนก่อนการ ออกใบอนุญาต พบว่ามีข้อเสนอแนะคือ การปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ให้ขั้นตอนการอนุญาตเป็นไปด้วย ความสะดวกและง่ายแก่ประชาชนทั้งนี้ผู้ศึกษาเห็นว่าจะสามารถแก้ไขปัญหา การสร้างหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการขอ และการออกใบอนุญาต ที่มีขั้นตอนยุ่งยากแก่ประชาชนเกินสมควร เนื่องจากเจตนาของ กฎหมายที่ต้องการรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่บ้านเมือง ประชาชนในพื้นที่สามารถประกอบอาชีพได้ โดยไม่ไปรบกวน สร้างความรำคาญแก่ผู้อื่นหรือเป็นการทำลายสิ่งแวดล้อมในชุมชน กิจการบางประเภท เป็นการเลี้ยงภายในครัวเรือนแต่กำหนดให้มีขั้นตอนต้องมีการทำประชาคมให้ความยินยอมระดับหมู่บ้านซึ่ง ประชาชนทั่วรู้สึกว่าเป็นการสร้างขั้นตอนของกฎหมายที่ยุ่งยากและไม่ส่งเสริมให้ประชาชนที่หาเลี้ยงชีพ

ประกอบอาชีพอย่างสุจริตได้ประกอบกิจการได้ง่าย มีภาระมากมายที่ต้องขอตามระเบียบของกฎหมายก่อนจะออกใบอนุญาตได้ เห็นควรแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ให้บัญญัติให้การออกใบอนุญาต การประกอบกิจการที่เป็นอันตราย โดยเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต้องเป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็วไม่สร้างขั้นตอนยุ่งยากแก่ประชาชนเกินสมควร

เอกสารอ้างอิง

ราชนรินทร์ นพณัฐวงศ์กร, ภูกิจ ชลชญาวงศ์, รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง, “ปัญหาและอุปสรรคในการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติราชธานีวิชาการ ครั้งที่ 2, การวิจัย 4.0 เพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน, 2561, หน้า 519-520.

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, แนวทางการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับปรับปรุง), พิมพ์ครั้งที่ 1, (นนทบุรี:โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย 2562) , คำนำ.

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, เรื่องเดิม, หน้า 5-7.